

BESZTERCE – BISTRITȚA – BISTRITZ

Dan Coman

UTOLSÓ ESTE BISTRITZEN. A COȘBUC-PARK

A központi parkban egy padon várom az optimális csendet.
Legyen türelmem, ne adjam fel könnyen.
A ritmus jó, az est majd nem, a lelkesültség,
ahogy az ötven felé illik,
időről időre horgad fel, minden ok nélkül.
Rágyújtok – *Lángsugarakból a légen keresztül / Egy fényes hídnak
körvonala rezdül / Az est homálya még feljebb halad.*
A nap lement. Előbb a gyermekek tűnnek el. A fiatal
anyák maradnak még egy ideig, összeszedik
a simléderes sapkákat meg a játékokat,
és nem is néznek a gyermekükre, úgy kiabálnak: várjááá!
Néhány kamasz ostáblázik, amíg a csaj megjelenik.
Egy helyen magas a fű, jön, hogy elnyúl és ússz egyet.
Türelem, türelem, a következő cigit nem szívom tudóre.
*(Mikor megérint üde lég fuvalma: / Szívedre tör a fájdalom hatalma, /
Szép koszorúdat szerteszaggod.)*
Félórája a fiatalok hatalomért vívott harcát figyelem.
A csaj flegmán eldobta a rágógumit,
utolsó pillanatban találta el a narancsszín balerint,
a dobás sebessége a szobor fölé emelte.
Ne adjam fel túl könnyen.
Egy fiatal pár, uszkárral, elektromossággal teli érkezik
a parkba a stadion irányából –
egy órája ha szeretkeztek.
A fiú odáig van, egyre csak dögönyözi a kutyát,
becézi folyton. Egy pillanatra azt hittem,

itt hagyják velem, olyan szépen bújt a bokámhoz,
melyet vékony, nyári zokni takar el félig.
Eltűnnek ők is. *Fájó szívedből kitör a harag; /
Remegni kezd tested minden paránya, / És fűrtjeid kibontva, szétszilálva /
Kibomlanak.*
Utoljára a galambok távoznak.
Esteledik, csodálatos az ég.
Megkeményedett nemi szervem átsejlik a Levis farmeren
(*Szomorúság csap le végig, / Szemed összeszorítod.*),
integetek.

DEMÉNY PÉTER fordítása

A dőlt betűs részek a Beszterce közelében fekvő Hordón született George Coșbuc-tól származnak; az utolsó kivételével, melyet D. P. ültetett át, Révay Károly fordításai.

BRASSÓ – BRAȘOV – KRONSTADT

Caius Dobrescu

A VÁROS ÉS A SEMMI

Nem tudom, jó-e, amit tervezek, de legalább elismerem: egy teljes mértékben fantázia szülte Brassóról írok, mely a költő szavával olyan szövetből van, mint álmaink. Próbáltam konkrét helyekhez és tapasztalatokhoz kötni, hogy elsősorban a magam számára derítsem ki, valóságos földrajzának és geológiájának mely pontjaihoz tud kapcsolódni az én képzeletbeli földrajzom – és bevallom, nem sikerült. Úgyhogy nem marad más, mint hogy elismerjem a szakadékot, amely a Várossal való térbeli, territoriális, feltérképezhető tapasztalatom és a róla való zavaros látomások között feltárult.

Mert gondolom, erről van szó: arról, ami a lehető legmélyebben összeköt azzal a hellyel, ahol élünk, a vele való bensőséges kapcsolatunkkal. Nagyszerű lett volna, ha meg tudok állni egy épületnél vagy legalább egy építészeti részletnél, legyen bár egyszerű díszítőelem (például a dombormú, amelyen